

PROLOGAS

Gerklę gniaužė gyvenamojo kvartalo kaminų dūmai. Ji nusku-
bėjo, stengdamasi skaičiuoti praeinančias sekundes ir minutes, tačiau
skausmas vėl pervėrė juosmenį, ir ji pametė skaičių. Susiėmusi už pil-
vo krito ant kelių.

Gatvės žibintai nukreipė ją prie tuščio už pylimo nusidriekusio
keliuko. Džinsai permirko — nežinia, krauju ar vandeniu. Vylėsi, jog
tai ne kraujas. Dar kartą stipriai suskaudo pilvą, ir, stengdamasi nesu-
rikti į smogo pritvinkusią naktį, ji įsikando į lūpą.

Lietus badė odą it šratais. Nustebo jaučianti jo kirčius; prieš pra-
kiūrant dangui juto tik viena — aštrius skausmus apatinėje kūno da-
lyje. Pylė kaip iš kibiro, o ji neturėjo striukės. Ploni marškinėliai greit
peršlapo, taip pat džinsai ir batai.

Pasukusi kairėn ji nubėgo prie futbolo aikštės, tačiau ten degė
šviesos, prie klubo pastato būriavosi žmonės. Turbūt ką nors švenčia,
pagalvojo. Apsisuko grįžti, bet pervėrė nauja skausmo strėlė.

— Dar ne! Prašau! — suriko į paniurusį dangų.

Liūtis praėjo. Penkios minutės, ir ji pasiekė po kanalu vingiu-
riuojantį tunelį. Ne, prie miesto artėti nevalia. Kas nors ją pamatys, o
tokios būklės nenorėjo niekam rodytis. Buvo prisiklausiusi pakanka-
mai paskalų. Slidžiu šlaitu nusileido prie vandens. Pasiekusi žvyruo-
tą taką nubėgo palei nendrėmis apaugusį kanalą, kurio dumbliname
vandenyje mėtėsi skardinės. Regis, už nugaros kažką išgirdo. Nepajė-
gė atsigręžti. Čia nieko nėra, ramino save, tik žiurkės ir vanduo.

O tada ją dar kartą pervėrė skausmas. Ir visa iš esmės pasikeitė.

SEKMADIENIS

— Įvartis!

Kamuolys nusileido tinkle, ir Mikis Driskolis kumščiu smogė į orą. Jį tuojau apspito komandos draugai. Taip! Mikis — didvyris. Pagaliau. Likusias penkias jaunučių iki dvylikos metų rungtynių minutes jis žaidė plačiai šypsodamas.

Nuaidėjus teisėjo švilpukui, aikštelė prisipildė džiaugsmingai šūkaujančių žmonių, diduma kurių buvo pergalę iškovojusių berniukų tėvai bei artimieji. Kažkas užsikėlė Mikį ant pečių. Jis jau nebe mažiausias komandoje. Dabar Mikis — milžinas. Valio!

Minioje Mikis pastebėjo besišypsantį savo draugą Tobį ir taip pat jam išsišiepė. Nešamas prie klubo pastato, kur turėjo būti įteikta taurė, akimis permetė žmonių masę, ieškodamas motinos. Mažumėlę nusiminė. Mama, žinoma, neatėjo. Nėra buvusi nė vienoje sūnaus rungtynėse, tai kodėl turėtų pasirodyti šiandien? Bet šiandien — *finalas*. Jis lyg ir tikėjosi... Berniukas užgniaužė nusivylimą.

Nusliuogęs kažin kam nuo pečių, susirado komandos draugus. Galbūt Mikis ir įmušė lemiamą įvartį, tačiau Tobis — kapitonas, ir taurė bus įteikta jam. Mikis nuskubėjo bičiulio pašonėn. Šis buvo visa galva aukštesnis, ir draugui teko pakelti akis, kurias, saugodamas nuo besileidžiančios saulės, prisidengė delnu.

— Puikus įvartis, — pagyrė Tobis.

— Ačiū, — padėkojo Mikis. — Gal šiąnakt galiu nakvoti pas tave? — paklausė sukryžiuodamas pirštus.

Buvo įspėjęs motiną miegosiantis pas bičiulį. Prašau, sutik, mintyse meldė.

— Reikės paklausti mamos, — sudvejojo šis.

— Žinoma. Nesuk galvos.

— Beje, o kodėl nori nakvoti pas mane?

Mikiui nespėjus atsakyti, komandos treneris Roris Batleris išstūmė juodu su Tobiu į minios priekį.

— Eime, vaikinai. Jums įteiks taurę ir apdovanos medaliais, o tada visus vaišinu „McDonald’s“!

Komanda džiaugsmingai suklego ir greitai prarijo Mikį, atskirdama jį nuo draugo. Nuo žaidimo įtampos bei vakaro karščio pylė prakaitas. Gal pirma nubėgti namo ir palįsti po dušu? Ne. Pasakė mamai, kad liks pas Tobį, tad verčiau nesirodyti kaip Pilypui iš kanapių. Ai, tiek to, pagalvojo, visi vaikinai dvoks, ne jis vienas.

Roris Batleris įteikė Mikiui medalį, Tobis iškėlė taurę. Žiūrovai išsisklaidė, dalis tėvų įsėdo į mašinas, pasirengę vežti sūnus į „McDonald’s“. Laukė ir komandos autobusiukas, pasiruošęs pamėtėti atvykusius be automobilio. Mikis paskui komandos draugus nusekė į nutriušusį persirengimo kambarį.

— Tai buvo geriausios sezono rungtynės, — pagyrė Roris, prie durų kiekvienam paplekšnodamas per nugarą.

Mikiui patiko treneris. Šiam galėjo būti tiek pat metų kaip ir mamai. Trisdešimt su uodegėle, kaip apie savo amžių mėgo sakyti ji.

— Labai didžiuojuosi jumis, vaikinai. Gana kalbų — metas švęsti. Griebkite daiktus ir susitiksime „McDonald’s“. Kepsneliai bei bulvytės mano sąskaita!

Berniukai suklego ir susirinko krepšius, o tada, tebevilkdami sportinę aprangą, pasipuošę kaklus medaliais, kabančiais ant žalių juostelių, krykštaudami išėjo iš rūbinės.

*

Tobis jautėsi blogai. Taip, jie laimėjo finalą, sėdėjo užkandinėje ir valgė traškius vištienos kepsnelius su bulvytėmis, be to, jų komandos treneris buvo šauniasis visoje grafystėje, tačiau...

Iš kitapus stalo savo didelėmis rudomis liūdesio pilnomis akimis į jį žvelgė Mikis. Šūdas, pagalvojo Tobis. Gal ir galėtų parsivesti bičiulį nakvoti, kaip šis prašė. Juk tai nebūtų pirmas kartas. Tačiau šiandien Tobis nenorėjo, kad kas svečiuotųsi. Namie bus vyresnysis

jo brolis Maksas, kuris tik gadina atmosferą. Niekas iš šeimynykščių neatėjo į rungtynes — juo geriau. Berniukas dėl to neliūdėjo.

Jis nusizėrė nuo akių šviesius plaukus, ypatingą savo ševeliūrą, kuri, pasak mamos, it šepetys styrojo ant viršugalvio, per vidurį plikai skustos galvos. Stengdamasis neatsilikti, Mikis priprašė motinos šviesiai nudažyti jo plaukų galiukus. Atrodė baisiai. Siaubingai. Bet Tobis niekad neišpeikė draugo šukuosenos.

Jis įnirtingai kramtė vištienos kepsnelį. Pažinojo Mikį nuo anks-tyvos vaikystės, nuo pat pradinės mokyklos juodu mokėsi vienoje klasėje. Berniukai augo. Žengė pirmyn. Ar vidurinėje Mikis ir toliau bus geriausias jo draugas? Tobis vylėsi, kad taip. Dabar nusiminė matydamas, kaip Mikis renka maisto pakuotes ir, ant krūtinės išdidžiai švytuojant medaliui, neša į šiukšliadėžę.

Aplink žmonės juokėsi ir plepėjo, tačiau Tobis girdėjo tik tarp judviejų pakibusią tylą. Jis stebėjo bičiulį. Dabar šis šnekėjosi su Polu Dafiu, komandos fizioterapeutu. Vyras, tiesą sakant, nebuvo tikras fizioterapeutas, bet daktaras. Labai panašu. Visi buvo čia. Gydytojo sūnus Baris, nuolat sekiojantis paskui žaidėjus ir nurodinėjantis, tarsi koks viršininkas. Jam tik penkiolika, pagalvojo Tobis, ir aš neketinu jo klausyti! Polo žmona Džiulija, kartais skalbianti sportinę aprangą. Baisuoklis Vezas, autobuso vairuotojas, vežiojantis komandą į išvykas. Bertis Harisas, kuris laikė save treneriu, tačiau buvo viso labo ūkvedys. Ir, žinoma, Roris Batleris. Tikrasis treneris. Tobis mėgo Rorį ir išsišiepė pastebėjęs, kad šis jam nusišypsojo.

Na ir velniop, pagalvojo. Mikis *gali* likti pas mane. O Maksas tegu atsiknisa. Kaip ir visi namiškiai.

Surinkęs tuščias kepsnelių dėžutes ir nesuvalgytas bulvytes berniukas buvo beeinąs prie šiukšliadėžės, kai kažkas uždėjo delną jam ant peties. Tobis atsigręžė.

— Šiandien puikiai žaidei.

Komandos kapitonas išsisuko nuo Berčio rankos ir nesmagiai vyptelėjo ūkvedžiui.

— Taip, ačiū. Buvo geros rungtynės. Labai smagios.

— Fantastiškai pasirodei.

— Bet Mikis pelnė įvartį.

— Jis irgi buvo šaunus. Jaunasis Driskolis ne per dažniausiai įmuša, tačiau šis įvartis — svarbus. Neužmiršk, kitą šeštadienį švęsim.

— Neužmiršiu.

Paėmęs krepšį Tobis apsižvalgė, ieškodamas draugo. Užkandinė lūžo nuo triukšmingų valgytojų. Nors buvo pakankamai aukštas, kad pro sėdinčiųjų galvas galėtų akimis apmesti patalpą, Mikio niekur nematė.

— Šūdas, — nusikeikė.

Bičiulis dingo kaip tik tada, kai nusprendė leisti jam pernaktoti savo namuose. Ką gi, pats kaltas.

*

Mikis prisiminė, jog mama žaidžia bingą ir, šiaip ar taip, šįvakar nelaukia jo sugrįžtant. Bet jis turėjo raktą. O Tobis — šiknius.

Berniukas užsimetė ant peties krepšį, viena ranka suėmė ant kaklo kabantį medalį ir kalbėdamasis su savimi patraukė namų link. Pirmiausia nusipraus po dušu, tada atnaujins „FIFA“ žaidimą savo konsolėje, patikrins, ką rodo „Netflix“. Vienas vaikinai užsiminė apie serialą „Keisti dalykai“. Iš to, ką pasakojo, regis, tikrai puikus reikalas. Mikis žinojo — mama niekad neleistų jo žiūrėti, tačiau jos juk nebus? Taip! Smogęs kumščiu į orą, pasileido ristele. Nusprendęs, ką veiks likusį vakarą, pasijuto žymiai geriau.

Norėdamas greičiau parsigauti, prie šviesoforo kirto gatvę ir pasuko prie tunelio. Neapkentė tunelio po kanalu. Fui. Mikiui vis atrodydavo, kad sienos neatlaikys, ir jis paskęs dumblinam vandeny.

Paspyręs tuščią alaus skardinę, klausydamasis, kaip ši aidėdama rieda tolyn, išgirdo privažiuojant automobilį. Berniukas nesustojo. Mašina prisigretino ir sulėtino greitį. Atsigręžęs Mikis išsižiūrėjo pro šoninį langą. Pamatęs vairuotoją nusišypsojo.

— Labas, — pasisveikino.

— Šok vidun. Pamėtėsiu namo.

— Kad nereikia. Man netoli.

— Turbūt nusivarei nuo kojų. Traukiu į tą pusę.

— Na, gerai.

Apėjęs automobilį Mikis atidarė keleivio dureles. Įsėdęs prisise-
gė saugos diržų. Išgirdo, kaip suveikė automatiniai užraktai.

— Dieve brangus, na tu ir smirdi!

— Tikriausiai, — nervingai nusijuokė.

— Galiu tuo pasirūpinti.

— Kaip suprasti? Keli žingsniai, ir aš namie. Ten nestinga karšto
vandens, — pasakė, nors ir žinojo turėsiąs laukti pusvalandį, kol įšils
katilas.

Užsidedė žalias šviesoforo signalas, ir mašina pasuko kairėn,
Dublino tilto link.

Pažvelgus pro langą, krūtinę užliejo sumaištis.

— Ei, kelias į mano namus liko *tenai*.

Žmogaus prie vairo akys spoksojo tiesiai priešais save. Be žodžių.

— Važiuojate ne ta kryptimi.

Keleivį apėmė baimė.

— Ak, Miki, ta kryptimi. Nesuk savo mažos galvelės. Pasitikėk
manim.

Berņiukas susmuko savo vietoje ir pasidėjęs ant krepšio kojas
išdrįso paskersakiuoti į vairuotoją. Pasitikėti? Ne, Mikis nepasitikėjo,
bet dabar ne kažin ką galėjo padaryti.

PIRMA DIENA

PIRMADIENIS

Lėktuvas iš Niujorko anksti nusileido Dublino oro uoste. Lygiai 4.45 ryto Leo Belfildas laukė paso patikros. Jis nesijaudino. Neturėjo ką slėpti ar deklaruoti. Juk buvo NPD* kapitonas. Bet suprato — verčiau niekam pasakoti apie mįslingas savo gimimo aplinkybes bei paslaptį, gaubiančią šioje šalyje gyvenančius artimuosius. Per pastarąjį pusmetį Leo daug sužinojo. Nuo tada, kai jo motina Aleksė patyrė širdies smūgį, vyras apie savo šeimą išsiaiškino tai, ko, giliu jo įsitikinimu, gimdytoja niekada nesiruošė papasakoti. Tačiau Leo žinojo ne viską. Kol kas.

Štai ir atvykau, Alekse, pagalvojo. Į kraštą, kurį stengeisi užmiršti. Į kraštą, apie kurį niekad nenorėjai kalbėti. Ieškoti artimųjų, kurių man neleidai pažinti.

Jis nusišypsojo pasus tikrinančiam pareigūnui, atsakė į įprastus klausimus.

— Atvykote atostogų, pone?

— Taip, atostogų.

— Keliausite po apylinkes?

— Apsistosisiu „Džoiso“ viešbutyje Ragmaline.

— Ak, taip, Ragmaline. Šalies viduryje. Iš to krašto kilę daug gerų muzikantų.

— Šito nežinau, — atsakė Leo. — Lankausi čia pirmą kartą.

— Tikėkimės, ne paskutinį. — Pareigūnas uždėjo antspaudą vizoje ir grąžino pasą. — Maloniai praleiskite laiką.

— Kažin ar pavyks, — kišdamasis į kišenę mėlyną pasą sau po nosimi sumurmėjo Leo. — Labai tuo abejoju.

*

Detektyvė inspektorė Lotė Parker nukratė cigaretės pelenus ir stebėjo, kaip šie šnypščia betono plyšyje jai po kojų.

* Niujorko policijos departamentas. (Čia ir toliau — vertėjos pastabos.)

— Rūkymas tau kenkia.

Žvilgtelėjusi per petį išvydo detektyvą seržantą Marką Boidą. Vyras stovėjo prie savo mašinos ir rankomis atsirėmęs į stogą taip pat godžiai traukė cigaretę.

— Juokiasi puodas, kad katilas juodas, — atšovė Lotė ir nususukusi vėl įsistebeilijo į griuvėsius, kurie dar prieš penkis mėnesius buvo jos namai.

Pajuto, jog Boidas prisiartino.

— Spoksodama nieko nepakeisi, — tarė jis.

— Mano gyvenimas virto pelenais.

— Tebesi gyva. Tavo vaikams viskas gerai. Tai ženklas, kad turi eiti pirmyn.

Moteris atsiduso ir susigrūdo rankas į džinsų kišenes.

— Žinau, tai viso labo betonas bei molis.

— Ar tik nėra dainos tokiu pavadinimu? Regis, mano motina yra ją minėjusi.

— Iš kur man žinoti? — papurtė galvą Lotė. — Tik būk geras nemėgink dainuoti.

— Sutarta.

— Tai kas atvedė tave čionai? Juk ne noras drauge su manimi mėgautis kančia?

Lotės namas sudegė vasarį. Ji manė, kad buvo padegtas, bet paaiškėjo, jog gaisras kilo dėl elektros gedimo. Vis dėlto detektyvė iki šiol nebuvo tikra, kad tai vienintelė priežastis.

Pakėlusi akis pamatė, jog Markas spokso į ją. Lieknas ilgšis kiek atlėpusiomis ausimis, smarkiai pražilusiais juodais trumpai „ežiuku“ kirptais plaukais ir — kas jam buvo visai nebūdinga — kiek apžėlusiu smakru.

— Kaip visada, tavęs ieško Makmahonas, — tarė seržantas.

— Kuri valanda?

— Truputis po devintos.

— Negi komisaras negali duoti man penkių minučių ramybės?

— Lote, išstisus mėnesius kas rytą čia atvažiuoji. Namas nepakils iš pelenų kaip feniksas. — Ji jau žiojosi prieštarauti, tačiau Boidas iš-

kėlė ranką. — Tavo prisiminimų būsto nebėra. Kaip jau sakiau, turi priimti tai kaip ženklą ir gyventi toliau.

Kramtydama lūpą detektyvė pagalvojo apie savo vyrą Adamą, mirusį prieš penkerius metus. Šiame name juodu gyveno nuo pat vestuvių dienos. Čia augino Keitę, Kloją ir Šoną, savo tris gražius vaikus. Supleškėjo iki pamatų. Pražuvo. Viskas pražuvo. Galbūt Boidas teisus? Gal tai ženklas? Lotė nežinojo. Daugiau ji nieko nebežinojo.

— Nori išgerti? — paklausė.

— Dieve, Lote! Dabar devynios ryto. Nagi. Kur tavo automobilis?

— Atėjau pėsčia.

— Iš mamos?

— Tokiu gražiu oru nusprendžiau pasivaikščioti.

Ji pažvelgė aukštyn į mėlyną it rašalas dangų — nors tebešvietė tingi saulė, pamažu telkėsi grėsmingi debesys. Žinojo, kad kolega nepatikės panašiais melais.

— Mašina neužsivedė, todėl paprašiau Kirbio mane prigriebti. Pametėjo pakeliui į darbą. Šiandien jis gerai nusiteikęs.

— Turbūt dėl moters. Regis, Džilė O'Donohju veikia jį kaip eliksyras. Šiaip ar taip, geriau būtumei skambinusi man. Pavėžėsiu tave iki skyriaus. — Markas žengė prie mašinos. — Ateini ar ruošiesi visą dieną spoksoti į tuos lentomis užkaltus griuvėsius?

Lotė paspyrė nuorūką ir išsitraukė cigarečių pakelį.

— Turi ugnies?

Boidas pakėlė antakį.

— Nesiruošiu padegti griuvėsių, jei šito bijai. Noriu parūkyti, o ankstesnę cigaretę man pridedė Kirbis, kadangi neturiu nei žiebtuvėlio, nei degtukų.

Iš akių baudėsi išsiveržti ašaros. Dieve, pagalvojo, esu labiau sugriuvusi nei tas nelemtas namas. Kas jis? Tik plytos ir cementas. Vis dėlto namas jai reiškė daugiau, žymiai daugiau. Jis saugojo visus Lotės prisiminimus, o dabar buvo pražuvęs.

— Lipk, — Markas atidarė dureles.

Gūžtelėjusi pečiais moteris padarė kaip paprašyta. Neturėjo ūpo kivirčytis. Tada prisiminė, dėl ko kolega atvažiavo jos ieškoti.

— Tave siuntė Makmahonas? Kodėl nori mane matyti?

Laikinasis komisaras Deividas Makmahonas laikė inspektoreę ant trumpo pavadžio. Kraute apkrovė popieriais. Tikriausiai netvėrė savame kailyje iš pasitenkinimo.

— Spėk, — Boidas paleido variklį ir apsukęs automobilį nuvažiavo.

— Kvepia bėda, — tarė ji.

— Tikriausiai.

2

Boidui pastačius mašiną, Lotė užgaišo nuovados kieme.

— Tu eik. Man norisi įkvėpti tyro oro.

— Verčiau paskubėk. Daugiau už tave neatsiprašinėsiu, — įspėjo šis ir nužingsniavo į pastatą.

Kas gi ją slegia? Galbūt ankštas gyvenimas. Kartu su vaikais — dvidešimtmete Keite, jos sūneliu Luisu, septyniolikmete Kloja ir penkiolikmečiu Šonu — apsistojusi pas motiną jautėsi kaip silkė statinėje. Bet po gaisro Rouzė atvėrė jiems savo namų duris, ir Lotė sutiko priimti šeimai pasiūlytą pastogę.

Vis dėlto pas motiną jie neužsibus. Viskas sutvarkyta. Tai kas yra? Detektyvė giliai atsiduso ir pasižadėdama sau mesti rūkyti užgniaužė norą prisidėti naują cigaretę. Nurijo džinsų kišenėje rastą ksanakso tabletę. Vylėsi, kad vaistas padės nusiraminti.

Įžengusi į skyrių paleido duris, ir šios užsitrenkė jai įkandin. Registratūroje linktelėjo nuovados budėtojai pareigūnei O'Donohju ir nuėjusi prie vidinių durų pradėjo rinkti atrakinimo kodą. Įvedusi vos vieną skaitmenį, sau už nugaros išgirdo riksmą.

Atsigręžusi žvilgsniu susidūrė su paaugle. Išpūstos juodos merginos akys buvo paklaikusios iš baimės, skruostai aplipę šlapiais plaukais. Ji vilkėjo suplyšusiais džinsais atsegtu užtrauktuku, buvo basa. Kitados balti marškinėliai atrodė išmirkę kraujyje.

Lotė nevalingai žingtelėjo atgal ir atsitrenkė į duris. Pravėrė burną, tačiau žodžiai liko įstrigę gerklėje.

— Regis, aš jį nužudžiau, — kuždomis prabilo atklydėlė.

Inspektorė atitoko ir žengė pirmyn.

— Ką jūs pasakėte?

Paauglė prašneko garsiau. Jos balsas buvo šiurkštus, gyvuliškas.

— Aš jį nužudžiau, — pakartojo, o tada nualpo ant grindų.

Budintis gydytojas primygtinai rekomendavo merginą hospitalizuoti. Po dešimties minučių atvyko greitoji, ir įsitaisiusi ant galinės sėdynės Lotė drauge išvyko į ligoninę.

— Šokas ir hipotermija, — konstatavo daktaras.

Žvelgdama į blyškų veidą po deguonies kauke detektyvė stebėjosi, kaipgi merginą galėjo ištikti hipotermija, jei dabar liepa ir lauke šilta? Tačiau dėl šito jaudinosi mažiausiai.

Paramedikas stropiai stebėjo nukentėjusiosios kraujospūdį bei kitas gyvybines funkcijas.

— Labai lėtas širdies ritmas, — tarė jis.

— Kas tu? — sukuždėjo Lotė nepažįstamajai.

— Vargu ar įstengs atsakyti, — atsiliepė paramedikas. Anot vardo kortelės, kurią segėjo ant žalios uniformos, jis buvo vardu Stivenas.

— Nesu kvaila, — atšovė inspektorė ir pamačiusi, kad vyras nuleido akis, pridūrė: — Atsiprašau.

— Nieko tokio. Ką ji padarė?

— Neįsivaizduoju. — Lotė patikrino specialius plastikinius maišelius, kuriuos buvo skubiai užmovusi merginai ant plaštakų, norėdama išsaugoti nusikaltimo, apie kurį nieko nenutuokė, įkalčius. — Žinote, kas jai atsitiko?

— Nenoriu pasirodyti grubus, bet neturiu žalio supratimo, — purtydamas galvą atsakė Stivenas ir pažvelgė į monitorių. — Pavojingai žemas kraujospūdis.

— Neleiskite jai numirti, — tarė detektyvė. — Prašau.

Paramedikas linktelėjo.

Sirena nutilo, variklis užgeso. Durys atsivėrė, ir iššokusi iš greitosios Lotė atsitraukė, kad Stivenas su vairuotoju galėtų iškelti neštuvus. Vyrai nuleido ratukus ir bėgte nustūmė juos pro atsivėrusias ligoninės duris. Inspektorė nubėgo iš paskos.

— Neleiskite jai numirti, — pakartojo matydama, kaip Skubios pagalbos skyriuje slaugytojo padėjėjas mergaitę nuo neštuvų perkelia ant lovos-vežimėlio.

Tada buvo diskretiškai užtrauktos užuolaidos, ir atskirta nuo nukentėjusiosios Lotė paskambino Boidui.

Ligoninės parduotuvėje nusipirkusi dietinės kolos inspektorė atsistojo lauke prie pagrindinių durų greitosiomis sutraukti dūmo, ir tik tada suprato, kad aplinkinėje teritorijoje rūkyti draudžiama. Šiaip ar taip, net neturėjo žiebtuvėlio.

Markas paliko automobilį prie dvigubos geltonos linijos.

— Kokios naujienos?

— Ja užsiėmę medikai.

— Žinai, kas tokia?

— Dieve, Boidai. Mergina išdygo prie durų visa kruvina ir pareiškė: „Regis, aš jį nužudžiau“, o tada nualpo.

— Vadinasi, nenutuoki, kas atsitiko?

Lotė staigiai atsisuko.

— Išklėjau viską, ką žinau.

— Ei, nesikarščiuok.

— Po galais, Boidai.

Apsisukusi ant kulno detektyvė grįžo į ligoninę. Šiandien buvo viena tų dienų, kai bendraudama su seržantu jautėsi it prisukta spyruoklė.

Lotė susirado gydytoją, atsakingą už paauglę.

— Daktare Mohamedai, — tarė kyštelėjusi jam tarnybinį pažymėjimą, — ką galite pasakyti?

Gydytojo akys atrodė pavargusios, veidas suglebęs, nors, inspektorės nuomone, jam galėjo būti vos per trisdešimt.

— Smarkiai nukraujavo, — pranešė šis. — Gali tekti perpilti kraują. Stebiu padėtį ir netrukus nuspręsiu.

Lotė susiraukė. Ant mergaitės kūno pati nepastebėjo jokių žaizdų.

— Kokiu būdu ji sužeista?

— Mergina nėra sužeista taip, kaip manote. Argi nežinote?

— Ko?

— Ji pagimdė. Gana neseniai. Placenta taip ir liko neatsiskyrusi, prisitvirtinusi prie gimdos, ir tai sukėlė kraujavimą. Mes ją pašalinome.

Gromuliudama žinią Lotė susimąstė, kur dabar nelaimėlės kūdikis. Kaip ir kodėl ji atvyko į policijos nuovadą ir kaltai prisipažino kažką nužudžiusi? Pajutusi, kad prisigretino Boidas, vylėsi, jog seržantas paklaus mediko ko nors protingo, kadangi pačios protas susijaukė, palikdamas ją be žado.

— Kokia tikimybė, kad išgyvens? — pasiteiravo šis.

— Laiku ja pasirūpinome. Manau, išsikapstys. Bet jei tikitės apklausti, teks palūkėti.

— Jei ką nors pasakys, praneškite, — paprašė Lotė. — Ir jei sužinosite, kas ji tokia...

— Pranešiu.

Tai pasakęs daktaras nuėjo siauru koridoriumi, kurio pasieniuose rikiavosi vežimėliai su bejėgiais pacientais. Prisistatė uniformuotas pareigūnas, ir inspektorė nurodė jam budėti prie palatos, kurioje gulėjo mergina.

— Reikia atsekti jos pėdsakus, — tarė.

— Ir ką siūlai? — patraukė pečiais Markas.

— Dirbti seną gerą policijos darbą. — Ji prasibrovė pro dvigubas duris. — Reikia, kad kas nors pavėžėtų mane į skyrių.

3

Nuo tada, kai prasidėjo mokyklos atostogos, penkiolikmetis Šonas Parkeris pirmąkart jautėsi laimingas. Vakar vakare jis buvo futbolo

rungtynėse, po kurių pasveikino jaunąjį Mikį pelnius puikų įvartį. Šonas pažinojo Mikį dar nuo tada, kai jaunių komandoje žaidė žolės riedulį, tik dabar pats aikštelėje jau buvo retas svečias, nors vienu metu net padėjo berniuką treniruoti.

Rungtynės stebėjo ir Šono bendramokslis Baris Dafis, šįryt žinute pakvietęs jį pažvejoti. Juodu susidraugavo, kai vaikinai atsikėlė pas senelę, gyvenančią Bario kaimynystėje.

Šonas dirstelėjo į kanalo vandenį, kurio pavienėse bangelėse siūravo nendrės. Tolumoje gaudė mašinos. Suskambo katedros varpas. Šleikščiai dvokė kanalizacija. Kaip ir kiekvieną vasarą. Turbūt nuo šilumos, pagalvojo. Per medžius nušlamėjo lengvas vėjelis. Skersai kanalą perplaukė nendrinė vištelė, ir vandeniui nuvilnijo raibuliai.

— Man patinka tavo meškerė, — pagyrė Baris. — Kur gavai?

Šonas nusekė paskui bičiulį prie kranto, tada įkandin jo nužingsniauvo takeliu palei kanalą.

— Priklausė tėčiui.

— Maniau, visas tavo šlamštas sudegė gaisre?

— Sandėliuke daiktai išliko.

Šonas užsimetė ant peties seną žalią kareivišką krepšį ir abiem rankomis iškėlė tėvo meškerę.

— Kur nori įsikurti?

— Kiek tolėliau. Vakar čia sugavau upėtakį.

— Melagis, — nusijuokė Šonas.

Perėjus Dublino tiltą, prieš akis atsivėrė takas. Šonas prisivijo bendražygį, ir juodu ėjo greta, kol pasiekė vietą, kurioje kanalas jungėsi su upe.

— Čia visų geriausia, — numesdamas krepšį pareiškė šis.

Draugas nusprendė nesiginčyti. Baris padavė jam sidro. Šūdas, mama už tai nudirtų kailį. Bet ji nesužinos, todėl vaikinai paėmė skardinę ir atidareš gurkstelėjo. Pažvelgė į danguję pamažu kylančią saulę.

Taip, šiandien bus puiki diena.

Houp atmerkė akis. Ji gulėjo ant nugaros ir spoksojo į lubas. Matė, kaip iš maišelio, kabančio tiesiai virš galvos, kapsi kraujo lašeliai. Dirstelėjo sau į ranką, kur nuo kruvino riešo iki pat lašelinės maišelio driekėsi žarnelė.

Žinojo, jog neteko kūdikio. Mažas kūnelis, pastaruosius devynis mėnesius augęs, muistęsis ir sukiojęsis jos pilve, buvo pražuvęs. Skausmas nuslopo, tačiau atrodė, kad šalia liko vaiko šešėlis, kuris neatsitraukė net po paskutinio sąrėmio bei skausmo pliūpsnio. O *tada?* Mergina neprisiminė.

— Ak, atsibudote.

Slaugytoja baltu chalatu pakėlė Houp riešą, pasukinėjo lašelinės maišelį ir ant žasto užveržė kraujospūdžio matavimo aparato manžetę.

Šnypščianti besipučianti manžetė sugnybo ranką, bet tai buvo niekis, palyginus su tuo, kaip Houp skaudėjo prieš kelias valandas. Ar dienas? Ligonė neprisiminė, kas atsitiko. Kodėl?

— Kiek laiko... Kiek laiko aš čia?

Balsas buvo šiurkštus, visai jai neįprastas.

— Jus atvežė greitoji maždaug prieš valandą. — Moteris pildė ligos istoriją lovos kojūgalyje. — Gal pasakytumėte savo pavardę?

— Ką? Kam jums?

— Pirma, nebegaliu toliau vadinti jūsų „mergina, gulinčia trečiajame bokse“. Antra, pavardės reikia medicininiams įrašams.

Houp gundėsi prisidengti netikra pavarde, tačiau žinojo, jog galų gale tiesa išaiškės.

— Houp Koter.

— Adresas?

Slaugytoja rašė į bloknotę.

— Manbali Grovas 53.

Houp laukė, kaip kamantinėtoja sureaguos į adresą prastame miesto rajone, bet ši nieko nepasakė. Ir kodėl ji prisimena tokias smulkmenas, tačiau ne tai, kaip atsidūrė ligoninėje?

— Pakviesiu gydytoją su jumis pasikalbėti. Kol kas patylėkite ir neužmikite, girdite?

— Minėjote greitąją. Kaip?.. Kas?.. Nesuprantu...

— Argi neprašiau patylėti? Pailsėkite. Į visus jūsų klausimus atsakys daktaras. — Slaugytoja pasisuko eiti, tada atsigręžė. — Policija irgi nori šnektelėti.

— Ką?

Bet palatos durys užsivėrė, ir Houp liko viena su išskydusiais prisiminimais bei baimės gumulu krūtinėje. Kodėl su ja nori pasikalbėti policija? Mergina nežinojo, kas dedasi.

Tačiau dėl vieno neabejojo.

Reikėjo iš čia nešdintis.

Ir nedelsiant.

5

— *Ką* ji nužudė?

Laikinasis komisaras Deividas Makmahonas juodais plaukais apkritusia kakta sėdėjo prie stalo ir spoksojo į Lotę taip, tarsi norėtų žvilgsniu perrėžti pusiau.

Ši susikišo rankas į džinsų kišenes ir atsišliejo į viršininko kabineto sieną.

— Tai tik prielaida, pone.

— Nemanau.

Vadovas sukryžiuo rankas ir atsiilošė. Jei ims suktis su kėde, pagalvojo inspektorė, žiebsiu jam į snukį. Tačiau komisaras nesujudėjo.

— Mergina pasirodo nuovadoje, — toliau kalbėjo Makmahonas, — visa kruvina, ir pareiškia — cituoju: „Regis, aš jį nužudžiau.“ Susidaro įspūdis, jog kažkur mūsų laukia lavonas.

— Pasak skubios pagalbos gydytojo, ji pagimdė kūdikį, o didelį kraujavimą sukėlė nepažeista placenta. Tikriausiai tai pačios nelaimės kraujas.

— Dabar tu jau daktarė? — suniurnėjo bosas. — Ar kraujo tyrimai atlikti?

— Atliekami šiuo metu.

— Vadinasi, nè nežinai, ar kraujas ant merginos drabužių yra jos, ar kažkieno kito?

— Kol kas ne, — prisipažino Lotė.

Jos plaštakos džinsų kišenėse susigniauzė į kumščius. Detektyvė neabejojo, kad Deividas puikiai supranta, kaip ją siutina. Nieko naujo. Vis dėlto turėjo pripažinti, jog viršininkas teisus.

— Todėl turi elgtis su ja kaip su įtariamąja žmogžudyste. Tai aukščiausio prioriteto užduotis. Eik ir rask man lavoną.

— Su visa pagarba, pone...

— Šiuo klausimu daugiau nè žodžio. — Jis pakilo ir nuo akių, kuriomis vėrė moterį kiaurai, nusižėrė plaukus. Tada delnais suglostė liemenę su dvieiliu užsegimu, užsisagstė švarką. — Prie darbo, Parker.

— Velnias, — po nosimi nusikeikė Lotė ir atsiplėšusi nuo sienos išėjo iš kabineto.

Makmahonas užsisėdo ant jos nuo pat pirmos dienos. Kol kas jam nepavyko inspektorės palaužti, bet kas dieną artėjo prie savo tikslo. Lotė pergalėjo Deividą tiriant vieną bylą praeitą spalį, kai jį atsiuntė čionai iš Kovos su narkotikais skyriaus. Komisarui Mailsui Koriganui išėjus nedarbingumo atostogų, Makmahonas Parker iš panosės nugvelbė laikinojo komisaro pareigas. Norėdamas dar labiau nubausti, nuolat apkraudavo konkurentę jos nekenčiamu darbu su popieriais, kurių stirta augo kartu su vadovo nepasitenkinimu. Kas rytą išsikvietęs į kabinetą klausinėdavo detektyvę, kiek ji pasistūmėjo. Bent jau šįsyk užgiedojo kitą giesmę.

Lotė patraukė į savo kabinetą bendrosios zonos gale. Jis buvo ne ką didesnis nei būdelė ir labai panėšėjo į ligoninės bokšą, kuriame šiuo metu gulėjo toji nepažįstama mergina. Vietoje užuolaidos inspektorė bent jau turėjo stiklines duris.

Kur nepažįstamosios kūdikis? Jis gyvas ar miręs?

Detektyvai Laris Kirbis bei Marija Linč sėdėjo prie savo stalų, ir Lotei einant pro šalį nei vienas, nei kitas nepakėlė galvos.

— Kur Boidas? — paklausė ši, pastebėjusi tuščią kėdę.

Atsakydamos gūžtelėjo dvi poros pečių.

— Kas visiems pasidarė?

Nors žinojo, kad klausimas retorinis, vis tiek suirzo, kai nė vienas iš detektyvų neatsakė.

— Kaip sau norit, — sumurmėjo ir trenkė durimis.

Susmukusi į kėdę pagalvojo, jog norėtų pabėgti į negyvenamą salą. Tačiau nieko nebus. Reikėjo rūpintis trimis vaikais bei anūku.

Lotė įjungė kompiuterį ir prisimerkė stengdamasi prisiminti slaptažodį, tada atstūmė klaviatūrą.

Suvibravo mobilusis. Ekране žybtelėjo „Motina“. Inspektore atmetė skambutį. Gal toji moteris galėtų netrukdyti dirbti? Gana, kad yra priversta gyventi jos namuose ir kartu leisti vakarus. Padedama Marijos Linč vyro Beno, ji bent jau remontavo išsinuomotą namą, tačiau diena, kai kartu su vaikais galės į jį persikelti, tebeatrodė už kalnų. Vylėsi išsikraustyti kitos savaitės pradžioje. Žinojo — atžaloms taip pat reikia erdvės. Ir nedelsiant. Antraip Keitė nugalabys jaunesniąją seserį. O Šonas? Na, su juo bėdos nebuvo...

Suskambo darbo telefonas. Juk motina negali būti tokia įkyri? Bet detektyvės ieškojo ligoninės slaugytoja. Turėjo žinių.

Užsirašiusi kruvinosios paauglės pavardę ir adresą Lotė padėjo ragelį. Jau ruošėsi eiti, kai dar kartą suburzgė mobilusis.

— Klausyk, motin, aš užsiėmusi, — pasakė nežiūrėdama, kas skambina.

— Lote, jums viskas gerai?

Tai buvo tėvas Džo.

— Atleiskite. Man pasirodė, kad čia... ak, suprantate... — Suirzusi ji vėl klestelėjo ant kėdės. — Kas nors atsitiko?

— Gal trumpam užeitumėte į katedrą? Noriu šnektelėti.

Šiaip jau derėtų patikrinti Houp adresą, o tada grįžti ligoninėn merginos apklausti.

- Žinoma. Kur jūs ieškoti?
- Lauksiu už pagrindinių vartų.
- Lotei baigus pokalbį, iš už kampo kyštelėjo Boido galva.
- Ieškojai manęs?
- Nori pasivaikščioti?

6

Skubios pagalbos skyrius buvo sausakimšas. Gydytojai ir slaugytojos atrodė paklaikę. Pirmyn atgal skubėjo sanitarai bei slaugytojų padėjėjai. Ant plieninio skersinio po lova, mėlyname plastikiniame maišelyje, ji rado savo drabužius. Nusiplėšusi lašelinę ir ligininės marškinius sukišo kojas į vis dar drėgnus krauju permirkusius džinsus elastiniu liemeniu. Nors skaudėjo pilvą, juos užsimovė. Marškinėliai atrodė siaubingai, bet vis tiek užsitraukė per galvą. Tarp kojų buvo prikimšta eiti trukdančių įklotų. Pasak slaugytojos, ją atvežė iš policijos skyriaus. Ką ten veikė? Negi padarė ką nors baisaus? Vienaip ar kitaip, jautėsi kaip niekad tikra, jog reikia nešdintis.

Niekur nesimatė džemperio. Nė neatsiminė, ar jį vilkėjo. Pasigedo ir batų. Kur, po velnių, batai? Teks keliauti basai.

Ji lėtai atitraukė užuolaidą ir nepastebėta išsėlino paskui slaugytojo padėjėją, vežimėlyje stumiantį ligonį šoninių durų su užrašu „Rentgenas“ link. Kairėje pamatė priešgaisrinį išėjimą su ženkle, ant kurio didelėmis raudonomis raidėmis buvo parašyta „Neatidaryti“.

Nepaisydama įspėjimo, nuspaudė durų rankeną. Signalizacija neužkavė. Ji išėjo lauk ir paleido paskui save duris. Padais juto kietą žemę, bet turėjo judėti pirmyn. Sukryžiuavusi ant krūtinės rankas, apglėbusi save, slėpdama kruvinus marškinėlius patraukė prie galinio išėjimo, vedančio į pagrindinį kelią. Žinojo — kažkur čia vinguriuoja kanalas. Tereikėjo jį rasti. O tada santykinai lengvai ir niekieno nepastebėta turėtų parsigauti namo.

Užkopus laipteliais, vedančiais prie tako palei kanalą, pilvą su-
gniaužė spazmas, o tuomet nudiegė skausmas. Tačiau ji ėjo toliau.
Nuo tada, kai iš iščių išslydo kūdikis, nieko daugiau neprisiminė.

Tą akimirką šovė siaubinga mintis: *kurgi* jos kūdikis?

*

Saulė pasislėpė už debesies, ir vanduo patamsėjo.

— Nelabai smagu, — tarė Šonas.

Baris nusviedė tuščią sidro skardinę į kanalo vidurį ir pamatęs
tarp nendrių bėgančią žiurkę pakėlė meškerę.

— Mėgsti dejuoti. Jei nori, gali nešdintis namo.

— Ne tai turėjau galvoje.

Šonas pats nežinojo, ką turėjo galvoje, bet nenorėjo erzinti kom-
paniono. Juk buvo šaunu leisti laiką ne vien su savo draugu Najalu.
Be to, Baris buvo populiarus. Kitoks. Gurkštelėjęs sidro Šonas pusiau
pilną skardinę nusviedė į kanalą.

— Pažiūrėsim, ar čia yra daugiau piktų graužikų, — pasakė su
apsimistine drąsa. Tik juokas liko įstrigęs gerklėje.

— Kas dabar? — paklausė bičiulis.

— Matai?

— Ką?

— Ten... Štai ten... Kas tai?

— Nieko nematau. Bet man nepatinka tie keturkojai padarai. —
Baris ėmė į krepšį krautis žvejybos reikmenis. — Judam kitur.

— Na gerai, — sutiko Šonas, nors buvo ką tik atėję.

Debesys pasislinko, pakilus švelniam vėjeliui sušlamėjo nendrės.
Šonas pajuto, kaip išsipučia jo akys ir nepritariamai prasižioja burna.
Vaikinas numetė žvejo krepšį, pakėlė meškerę ir palinkęs į priekį ėmė
ja baksnoti tarp nendrių.

— Kas per... Dieve, Bari. Žiūrėk. Ne ten. Čia, kvaily. Kas tai?

Draugas atšlepsėjo artyn.

— Panašu į... Čia žmogus? — paklausė.

— Turiu pamatyti daugiau, — Šonas bakstelėjo meškere. — Eina šikt, Bari. Reikia kviesti policiją.

— Kam?

— Kad ir kas čia būtų, tai... tai negyvėlis, — tarė užsikirsdamas. — Ir jis labai mažas.

— Gal koks nors šuo? — spėjo bičiulis.

— Koks dar šuo, asile? Jis neturi kailio.

Šonas griebė telefoną.

— Tu nė nežinai policijos numerio.

— Mano mama — detektyvė. — Jis pabandė susisiekti su Lote, tačiau ši neatsiliepė. — Skambinu pagalbos telefonu.

— Ką darysime su sidru?

— Vargu, ar jiems šaus į galvą apieškoti *mus*.

Operatorius atsiliepė, ir viską susakęs vaikas baigė pokalbį. Toliau baksnojo tarp nendrių meškere. Bakstelėjo į *radinį*, tačiau palei krantą netikėtai praplaukus žiurkei, paleido iš rankos meškere. Vos spėjo ją sugriebti, kad nenugrimztų.

Baris nusisuko ir dėjo į kojas.

— Ei! — sušuko Šonas. — Kas tau? Grįžk!

— Ten *kūnas*! — suriko bendražygis. — Bet... Bet jis...

Ant tilto pasigirdo sirenos.

— Per vėlu. Verčiau palauk. Pasakiau, kad esame dviese.

Pamatęs išblyškusį draugo veidą Šonas dar kartą atsisuko į vandenį.

— Eina šikt! — nusikeikė Baris ir ėmė vėmti.

7

Nors švietė liepos saulė, lauke buvo vėsu, ir akimirka Lotė pasigailėjo nepasičiupusi striukės. Ji paėmė pridegtą Boido cigaretę ir užsitraukė.

— Būtų metas nusipirkti savo, — pastebėjo seržantas.

— O kam, jei esi toks dosnus?

— Kur einam?

Juodu stovėjo ant apatinės laiptelių, vedančių į policijos nuovadą, pakopos. Lotė spoksojo į katedrą ir galvojo apie tėvą Džo. Reikėjo turėti jį savo pusėje. Būtų gerai bičiuliautis dabar, kai Markas nustojo akivaizdžiai rėžti apie ją sparną. Nieko nepadarysi. Pernelyg ilgai šalinosi kolegos, o šiam paprašius įsipareigoti, atsisakė. Pati kalta. Tačiau Lotė žinojo: jos gyvenimas pernelyg sudėtingas, kad norėtų juo dalytis su kuo nors kitu, išskyrus vaikus ir anūką. Ir Rouzė, savo motiną? Na, *Rouzė* buvo visai kitas rūpestis. Susijęs su iškreipta šeimos istorija, apie kurią šiuo metu visiškai nesinorėjo galvoti.

Tėvą Džo Berką ji pastebėjo iškart už pagrindinių vartų. Pajuto, kaip greta stovintis Boidas įsitempė. Detektyvė numetė cigaretę ir pėrėjusi gatvę pasisveikino su kunigu.

— Laba diena. Norėjote kažką pasakyti?

— Galbūt tai ir nesvarbu, bet norėčiau kai ką aptarti, — tarė tėvas Džo. — Privačiai.

Moteris grįžtelėjo į savo palydovą. Šūdas, dabar visą dieną vaikščios surūgęs.

— Gal minutei paliktumei mus?

— Pirma pakvieti eiti drauge, tada... Kaip suprantu, tai ne prašymas, — atsakė šis ir išpūtęs žandus sutrypė cigaretę, o tada nužingsniavo atgal į skyrių.

— Atleiskite, — atsiprašė dvasininkas.

— Ak, nekreipkite į Boidą dėmesio. Atsileis, — nuramino Lotė. — Atrodote sunerimęs.

— Pasivaikščiokim ir pasikalbėkim.

Juodu patraukė į katedros teritoriją.

— Kaip sekasi gyventi pas motiną? — pasidomėjo tėvas Džo.

— Ankšta, — nusijuokė pašnekovė.

— Kiek laiko turėsite tenai būti?

— Dabar jau nebeilgai. Gal ir kvailai pasielgiau, bet sutikau už simbolinį mokesį išsinuomoti namą, priklausantį ne kam kitam, o Tomui Rikardui. Tikriausiai prisimenate jį?

— Žinoma. Buvo įsipainiojęs į tą nevykusią Šventosios Angelės namų plėtrą.

— Ir yra Luiso senelis.

Praėjusių metų pradžioje Lotės duktė Keitė pastojo nuo Rikardo sūnaus Džeisono, kuris netrukus po to buvo nužudytas. Šiuo metu Luisui buvo devyni mėnesiai. Tomas gyveno užsienyje. Turėjo pakankamai proto negrižti į Ragmaliną, ir Lotė jautėsi tuo patenkinta. Tačiau kai vasarį jos namus pasiglemžė gaisras, vyras pasiūlė apsigyventi savo nenaudojamame name miesto pakraštyje, ir, nors magėjo išdidžiai atsisakyti, norom nenorom detektyvė pasiūlymą priėmė.

— Man derėjo dažniau jums paskambinti, — atsiprašė tėvas Džo. — Pasidomėti, kaip gyvuojate — na, po gaisro — bet...

— Nesijaudinkite. Jei norėsiu paplepėti, žinau, kur jūsų ieškoti.

— Gerai.

Stojo jauki tylą, ir Lotė vos atsispyrė pagundai įsikibti kunigui į parankę. Ne, taip familiariai juodu niekada nesielgė, tačiau jai patiko jaunesnio vyro draugija. Net jei jis dvasininkas.

— Ar taip ir vaikščiosime ratu, ar pagaliau išduosite, kodėl jūsų kaktose įsirėžusi tokia gili susirūpinimo raukšlė, jog joje galima sodinti bulves?

Tėvas Džo nusišypsojo, ir pasukę dešinėn juodu nuėjo prie didelio juodo kryžiaus su Jėzumi.

— Girdėjau, rytą nuovadoje pasirodė jauna moteris, — tarė jis.

— Kaip sužinojote?

Kad jas kur velnias, tas paskalas, kurias kažin kas išnešioja ir paskleidžia mieste.

— Nesvarbu, bet, man rodos, anksčiau ją mačiau. Užvakar.

— Kur? Iš kur žinote, jog tai ta pati mergina? — Inspektorė susstojo ir įtariai pažvelgė į pašnekovą.

— Išėjęs iš katedros pastebėjau kažką sėdint prie grotos.

— Parodykit.

Lotė paskui kunigą nusekė prie iš dalies uždaros erdvės, kurią buvo užmiršusi čia esant. Medžiai bei krūmai supo apsamanojusių

akmenų kalvelę, ant jos stovėjo Mergelės Marijos statula. Prie įėjimo į grotą buvo siauras akmeninis suoliukas.

— Tenai. Ji sėdėjo tenai. Įsistebeilijusi į statulą.

Kunigas atsisėdo ir kviesdamas detektyvę įsitaisyti greta patapšnojo išilusį akmenį. Ši liko stovėti.

— Užkalbinote ją?

— Prisėdau šalia. Pati atrodė lyg statula. Balta kaip popierius, sustingusi, judėjo tik jos lūpos. Vargšas sužeistas angelas.

— Mergina meldėsi?

— Man taip pasirodė. Tada grįžtelėjo į mane, ir pamačiau, kad verkia, apglėbusi pilvą. Ji buvo nėščia. Ne kažin ką apie tai išmanau, bet tikriausiai aštuntą ar devintą mėnesį.

Lotė galop prisėdo ant suoliuko, ir jūdviejų keliai kone susilietė.

— Papasakokit, ką sakė.

— Nė nežinau, ar galiu.

— Dieve, Džo, juk tai nebuvo išpažintis? Jūsų nevaržo jokios dieviškos taisyklės.

— Jūs teisi, kalbėjomės ne klausykloje. Vis dėlto esu tikras, kad tai, ką išgirdau, laikytina išpažintimi.

Moteris pašoko.

— Ak, po galais. Jūs su savo žmogiškaisiais įstatymais, sergimais nematomų dievų.

— Sėskitės, Lote. — Kunigas kalbėjo taip ramiai, jog net ir būdama suirzusi inspektorė vėl atsisėdo. — Vargšėlė atrodė susikrimtusi. Nagais iki kraujo susidraskiusi rankas. Nors buvo šiltas vakaras, vilkėjo džemperį ir nevaldomai drebėjo. Vis dėlto kažkodėl nedrįsau jos guosti. Suprantate?

— Ne, ne visai.

— O paskui mergina prašneko...

— Tęskite, — atsargiai paragino Lotė.

— Tarė: „Jūsų Dievas negali apsaugoti manęs nuo blogio.“ Baisiausiai išsigandau. Tie žodžiai... Atrodė, kad juos ištarė žymiai vyresnė, gyvenimo mačiusi moteris.

— Dieve, Džo. Labai keista. Kaip reagavote?

— Likau nustėręs. Neįstengiau nieko daryti ar sakyti. Tada nei iš šio, nei iš to ji nusijuokė. Atrodė, juokiasi ir verkia vienu metu. Man nespėjus susivokti, pašoko ir nuskubėjo. Nors veikiau nušlubavo. Susiėmusi už pilvo, tarsi laikydama kūdikį, kad neiškristų.

Moteris pažvelgė aukštyn į statulą, kurios balti dažai vietomis buvo apsilaupeę, o virš galvos spindėjo saulės sukurta aureolė. Detektyvei ant kelio iš dangaus nusileido balta plunksna.

— Matėte, kur nuėjo?

Nusigręžęs dvasininkas parodė į taką tarp medžių.

— Ten.

Lotė pakilo ir prisidengusi akis delnu įsispoksojo tarp lapų.

— Nusekėte iš paskos?

— Ne, leidau jai traukti savais keliais. — Kunigas pakilo ir suėmęs už alkūnės atsuko pašnekovę į save. — Man regis, tai gali būti mergina, kurią išgabenote į ligoninę.

— Kodėl taip galvojate?

— Kruvina ir ką tik pagimdžiusi. Greičiausiai tai ji.

— Įdomu, iš kur gavote šią informaciją.

— Esu ligoninės kapelionas. Papasakojo viena slaugytoja.

— Tai, pone visažini, kaip manote, kur dabar jos kūdikis?

— Nereikia sarkazmo.

— Atsiprašau, — susizgribo Lotė, tėvo Džo akyse pastebėjusi nuoskaudą.

Kažkas pašaukė detektyvę vardu. Ji staigiai atsisuko. Artyn bėgo Markas.

— Kas nutiko?

— Radome kūną.

— Kur?

— Prie kanalo. Ten žvejojo du berniukai. Dieve, Lote...

— Kas, Boidai?

Seržantas sunėrė pirštus.

— Tai kūdikis.

— O ne! Šūdas!

- Ir vienas iš lavoną aptikusių berniukų yra... tavo sūnus.
— Šūdų šūdas!

8

Berniukai stovėjo susiglaudę, akylai prižiūrimi detektyvės Marijos Linč. Įsitikinusi, kad Šonui viskas gerai, Lotė giliai atsiduso ir priėjo prie vandens.

— Nieko nematau.

— Štai, imk, — Boidas padavė jai meškereę.

Atsiklaupusi ant kelių moteris palinko į priekį ir mediniu kotu praskyrė nendres.

— Kas per velnias? — inspektorė atšoko ir vos nepaleido meškerykočio.

Dumble, tarp tuščių gėrimų skardinių bei nendrių, išvydo tai, ko ieškojo. Pilkai violetinio atspalvio oda. Mažyčiai pliki sėdmenys. Rankutės bei pirštukai. Kūnelis buvo aplipęs šiukšlėmis. Išmestas. Apleistas. Nužudytas?

— Dieve brangus, — sukuždėjo. — Gal berniukai turi graibštą? Atnešk plastikinę dangą.

— Ei, Linč! — sušuko Markas. — Paprašyk dangos.

— Kirbis jau neša, — moteris parodė į apkūnų detektyvą, kuris, po pažasčia pasikišęs susuktą ritinį, skubiai artinosi taku.

Ji padavė Lotei graibštą. Ši užsimovė nitrilines pirštines.

— Tegu jį traukia Boidas, — pasakė Linč. — Man regis, turėtu-mei nuraminti sūnų.

— Aš tuoj, — dirstelėjusi į paauglius atsiliepė Lotė. — Užimk juos. Nenoriu, kad Šonas tai pamatytų.

— Jau pamatė. Tai jis iškviatė policiją, — tarė detektyvė grįždama prie berniukų.

Inspektorė linktelėjo sūnui, kad tas nejudėtų iš vietos, ir laukė, kol Kirbis išskleis storo plastiko dangą.

— Atvažiuoja kriminalistai, — sunkiai alsuodamas pranešė jis. — Ar nederėtų palaukti?

Lotė papurtė galvą. Atsiklaupusi ant dangos suėmė už ilgos graibšto rankenos ir giliai įtraukusi oro pakišo šį po kūnu, o tada ištraukė negyvėlį į krantą.

— Linč, manau, reiktų nuvežti berniukus į skyrių! — šūktelėjo per petį.

Greitai gimdysiančiai detektyvei šito verčiau nematyti. Kaip ir Šonui, stovinčiam už keleto metrų. Norėjosi pulti prie sūnaus ir apkabinti, patikinti, kad jai ne kasdien tenka iš vandens graibyti kūdikių lavonus.

— Gerai, — kone kuždomis atsiliepė Marija.

Įsitikinusi, jog kolegė su berniukais pasišalino, Lotė prisitraukė kūną arčiau ir, padedama Boido, iškėlė ant plastikinės dangos.

Tuomet nukritusi ant sėdmenų pažvelgė aukštyn.

— Vargšas spurgelis. Dieve, Markai, kas čia atsitiko?

Seržantas tik papurtė galvą. Vaizdo pareigūnams prieš akis negalėjo apibūdinti jokie žodžiai.

*

Nuo saulėkaitos svaigo galva, tačiau Houp ėjo toliau. Plikas pėdas badė žvyras ir akmenys, bet skaudėjo tik pilvą. Jautėsi tuščia. Apimta bergždumo jausmo, kurį žinai išgyvenantis, tik negali tiksliai įvardyti. Kūdikis. Jo nebėra. Tačiau kažkas kita dabar laisvai tekėjo Houp gyslomis, ir tai kėlė siaubą. Ką jai daryti?

Aplenkusi upės vingį, priešakyje pamatė sujudimą. Ten, kur upė jungiasi su kanalu. Stabtelėjo. Kas čia dedasi? Mergina susigūžė už viksvų ir aukštos žolės. Du berniukai ir... Ne! Policija! Atsigręžusi atgal ji suprato nebepajėgsianti grįžti ir ieškoti kito kelio namo. Kairėje stūksojo status upės krantas, už kurio driekėsi pelkėti laukai. Kitos iš-eities nebuvo. Houp įstrigo čionai ir turės laukti, kol toji nesupranta ma sumaištis baigsis ir viskas nurims. Greičiausiai pareigūnai tiesiog sučiupo geriančius ar narkotikus rūkančius jaunuolius.

Sėdėdama ant kanalo krašto bėglė panardino kojas į vėsų vandens, ir subraižytų pėdų skausmas apmalšo. Ji buvo niekas. Tuščia vieta. Bet vienam žmogui jos reikėjo. Todėl ir liko ten. Laukdama, kol takas priešakyje ištuštės.

Houp atsigulė į žolės patalą ir užmigo.

*

Atvykusio kriminalistų vado Džimo Makglino kakta buvo išpilta prakaito, kuris lašėjo nuo nosies galo. Vyras apsivilko apsauginį kostiumą ir pasiėmęs sunkų teismo medicinos eksperto lagaminėlį persikreipęs nužingsniavo taku prie įvykio vietos.

Užsitraukęs ant veido kaukę atsiklaupė greta Lotės.

— Nė neminėsiu to fakto, kad užteršei nusikaltimo vietą.

— Ją jau anksčiau užteršė lavoną radę berniukai.

— Kūdikis, — pažvelgęs tarė Makglinas. — Virkštelė nupjauta aštriu įrankiu, tikriausiai peiliu. Galbūt nukirpta žirkklėmis.

Pirštinėta jo ranka pakibo virš mažylio pilvo.

— Kaip jis mirė? — sukuždėjo Lotė.

— Sužeidimų nematyti.

— Gimė gyvas?

— Paaiškės, kai patologė atliks skrodimą.

— Ilgai išbuvo vandenyje?

— Negaliu pasakyti. Ir, kol nespėjai paklausti, nežinau — kol kas — prieš kiek laiko miręs.

— Ką tau kužda nuo jautą? — neatlyžo inspektorė.

Jai į nugarą spigino saulė; plaukai prilipo prie sprando. Prakai tuoti marškinėliai priskreto prie kūno iš šlapia mazgotė.

Kriminalistas giliai atsiduso į kaukę.

— Mano nuo jautą čia niekuo dėta. Abu matome, kad kūdikis buvo vandenyje. Atsidūrė kanale jau negyvas arba nuskendo. Ant kaklo pastebimos žymės, bet galbūt jos nuo gimdymo.

— Kaip baisu, — atsiduso Lotė. — Vargšelis. — Sublogavo skran-

dis, ir ji pasidžiaugė šįryt išėjusi į darbą be pusryčių. — Netrukus turi pasirodyti Džeinė, — pridūrė.

Patologė bazavosi Talamore, už keturiasdešimties kilometrų.

— Pastatysime palapinę. Kažin kiek įkalčių nesurinksime, tačiau tarp nendrių matau daugybę palaidų laukinių gėlių. Galbūt ką nors pešime. Arba ne.

— Gal iškviesti narus? — pasiūlė detektyvė.

— Aš laikiu patologės, o tu daryk, ką privalai.

— Ačiū, — padėkojo Lotė ir pakilusi atsigręžė į Boidą. — Su kuo susidūrėme?

— Tikriausiai jauna mergina, nepajėgusia susidoroti su nepageidaujamu nėštumu. Atėjo gimdyti čia. Galbūt vaikas gimė negyvas, arba ji... na, supranti, mažylį nužudė.

Lotė prisiminė atėjūnę, kuri rytą kruvina pasirodė nuovadoje.

— Kuo nupjovė virkštelę? Niekur nematyti peilio ar kito aštraus daikto. Gal tu matai? Reikia apieškoti apylinkes. — Inspektorė mostelėjo rankomis į šonus, nurodydama aptverti teritoriją policijos juosta. Tada prisiminė Šoną. Krūtinę užplūdo panika. — Linč išvyko su berniukais? Ką jie apskritai čia veikė?

— Žvejojo, — konstatavo kolega, pakeldamas nuo žemės išmėtytus krepšius bei žūklės reikmenis.

Lotė stebėjo, kaip seržantas paduoda juos uniformuotam pareigūnui.

— Tai senasis Adamo kariškas krepšys.

— Eime, — paragino Boidas. — Turi išgerti kavos. Atrodai siaubingai.

— Neatsisakyčiau ko nors stipresnio.

Patologė Džeinė Dor greitai įvertino įvykio vietą ir apžiūrėjusi kūdikio lavoną leido gabenti į morgą. Neoficialiai įvertino mirtį kaip įtartina.

Kuo virsta Ragmalinas? — svarstė Lotė. Miestas žlugo akyse, įtrauktas korupcijos, žmogžudysčių bei išnaudojimo liūno. Moteriai

atrodė, kad tuoj nebeatlaikys. Dabar kaip niekada jaudinosi, jog čia turi augti jos vaikai.

Policijos skyriaus tyrimo kambaryje ant lentos kabėjo vienintelė nenustatytos tapatybės naujagimio nuotrauka. Dirstelėjusi į ją inspektorė nuėjo ieškoti sūnaus.

Linč su berniukais buvo valgykloje. Nuskubėjusi pas Šoną Lotė tvirtai priglaudė jį prie krūtinės.

— Kas atsitiko? Ką veikei prie kanalo? Kas rado kūną? Tau viskas gerai?

— Viskas gerai, mam. Tikrai. Mudu su Bariu žvejojom, ir tiek.

— Kas tas Baris? — žvilgtelėjusi į kitą paauglį paklausė Lotė.

— Baris Dafis, — atsakė Marija. — Laukiame atvykstant vieno iš jo tėvų.

Blyškūs vaikinuko skruostai nukaito ir jis klestelėjo ant raudonos plastikinės kėdės. Šviesūs plaukai buvo sudrėkę nuo prakaito ir prilipę prie galvos. Kodėl Baris leido laiką su Šonu? Regis, nebuvo jo mačiusi.

— Mes pažįstami iš mokyklos, — tarsi skaitydamos motinos mintis suskubo paaiškinti sūnus.

— Kiek tau metų, Bari? — pasiteiravo ši.

— Penkiolika.

Kaip ir Šonui.

— Kur gyveni? Ar tavęs pasiimti atvyksta mama arba tėtis? Turime kuo greičiau viską užbaigti.

— Ką užbaigti? — nesuprato jaunuolis.

— Privalau tiksliai išsiaiškinti, kaip aptikote palaikus.

— Argi negali papasakoti Šonas? Buvome drauge.

— Papasakos, bet noriu išklaudyti ir tave.

— Žvejojom, o tada... Tada Šonas pastebėjo kūną ir paskambino pagalbos telefonu. Viskas.

— Apgailestauju, tačiau kad galėčiau apklausti tave oficialiai, turiu sulaukti vieno iš tėvų.

— Jų čia nereikia.

Lotė pastebėjo, jog berniuko skruostai raustelėjo, apimant, jos manymu, pasipūtusiam paaugliui būdingai nutrūktgalviškai drąsai. Nepakenks išgauti pagrindinę informaciją, pagalvojo.

— Ar esi ten buvęs anksčiau? Tame kanalo ruože?

— Ten žvejojau. Kai žvejojau. Ne kasdien.

— Kada lankeisi paskutinį kartą?

— Aš niekuo nesusijęs su tuo kūdikiu, jei taip manote.

— Visai taip nemanau. Tik noriu susigaudyti, kiek laiko jis galėjo išbūti vandenyje. — Inspektorė nutilo ir pažvelgė į sūnų. — Matei ką nors netoliese? Prieš ateidamas į tą vietą?

Šonas išraudo.

— Vaikščiojom pirmyn atgal taku vis pažvejojami. Jau ruošėmės traukti kitur, bet tuo metu pastebjom kūną.

Berniukui kalbant, Lotė pajuto jam iš burnos sklindantį alkoholio kvapą.

— Gėrėt?

— Ne, — atsakė šis.

— Aha, — patvirtino Baris.

— Tik vieną, ir viskas, — išpyškino Šonas. — Tada įmečiau skardinę į vandenį ir pamačiau mažą... kūnelį.

Moteriai pasirodė, kad sūnus tuojau apsiverks. Ji paskubomis apkabino Šoną. Šis paspruko iš glėbio. Gėdijasi prieš draugą? Reikės paskui su juo pasikalbėti.

— Tai kada paskutinį kartą lankeisi būtent toje vietoje? — inspektorė vėl pasisuko į Barį.

— Gal prieš dvi dienas. Vienas. Vienam nuobodoka, todėl šiandien pasikviečiau Šoną.

— Kodėl jį? Juk nesate geriausi draugai?

— Mam! — įsiterpė sūnus.

— Žinau, kad jis sportuoja, ir esu girdėjęs sakant, kad jo tėvas mėgo žvejoti.

Nuleidęs galvą Baris įniko lupinėti odelę aplink trumpus rankų nagus.

— Retkarčiais susitinkame, — pridūrė Šonas.

— Gerai. Kol kas užteks. — Lotė suprato nieko daugiau neišpešianti. — Bari, prieš išeidamas turi sulaukti tėvų.

— Tai visai nebūtina. Galiu vienas grįžti namo. Ir sargybinių man nereikia.

— Išgyvenai trauminę patirtį; bus geriausia palaukti, kol kas nors ateis tavęs pasiimti.

— Tėvai nemėgsta, kai jiems trukdo. Tėtis bus darbe.

— Manau, jie norėtų sužinoti, jog tau viskas gerai. Skambinote jiems, detektyve Linč?

— Skambinau Bario mamai. Ji pažadėjo susisiekti su vyru. Neatrodė, kad labai skubėtų, — pridūrė.

Vaikinas išsitraukė mobilųjį ir pirštu spustelėjo eilutę kontaktų sąrašė.

— Čia tėčio numeris, — tarė paduodamas telefoną Lotei. — Polas Dafis.

— Gydytojas?

— Taip. Jam nepatiks būti trukdomam vidury dienos.

— O mama?

— Džiulija. Jos numeris šalia tėčio.

Lotė užsirašė abu numerius ir paprašė Linč pabūti su Bariu, kol jo atvažiuos kuris nors iš gimdytojų.

— Oficialiai apklausti galime po to arba rytoj ryte. Žiūrėk, ką pasakys tėvai.

— Gerai, — neprieštaravo detektyvė ir gumele suėmusi ilgus šviesius plaukus išėjo parnešti gaiviųjų gėrimų iš pardavimo automato.

Koridoriuje Lotė dar kartą apglėbė Šoną.

— Kaip judu susidraugavote?

— Su Bariu? Kaip ir sakė, jis man paskambino. Pakvietė žvejoti. Man taip įkyrėjo būti pas senele, kur nuolat pešasi mergaitės ir klykia Luisas. Bet kas geriau nei tas košmaras.

— Ar tai Baris pasiūlė gerti alų?

— Sidrą, — gana įžūliai patikslino sūnus.

— Žinai, ką noriu pasakyti.

Motina nusivedė jį laiptais žemyn į registratūrą.

— Išlenkiau tik vieną skardinę. Netgi ne visą, todėl nepradėk pamokslauti, mam. Kur einame?

— Namu.

— Neturime namų, — niūriai pastebėjo vaikas. — Keliausi drauge?

— Taip.

— Nėra reikalo. Man viskas gerai. Privalai išsiaiškinti, kas nutiko kūdikiui.

— Jei nori, galiu paprašyti, kad tave pavėžėtų patrulių mašina. Gerai?

— Puiku. Tikrai.

Lotė atidžiai pažvelgė į savo berniuką, mėlynas jo akis, šviesiais plaukais apkritusią kaktą. Vaikinui ant smakro jau bandė kaltis barzda, tik jai prastai sekėsi. Tai buvo veikiau pūkai nei šeriai. Jaunystę išdavė blyškus veidas ir gyvas žvilgsnis. Vis dėlto teko pripažinti: sūnus — iš akies luptas velionis jo tėvas.

Šonas nusišypsojo, ir motinai pasirodė, kad nuo tos šiltos ir nuoširdžios šypsenos sustos širdis. Tai jos vaikas. Pažinojo jį iki panagių, tačiau nenutuokė, kokios mintys sklando paauglio galvoje. Jis nenorėtų, kad ji sužinotų. Bet argi būdama motina neprivalo suprasti, ką sūnus galvoja? Kaip veikia jo protas? Arba atsisako veikti, kaip tada, kai kamuojamas nerimo vos nepuolė į depresiją.

— Tikrai? — pasitikslino.

— Tą vaikelį nužudė?

— Nežinau. Gali būti, jog įvyko tragedija ir mažylis mirė gimdymo metu, o tada jį paliko.

— Rask jo motiną. Nes vargu, ar užmigsiu, kol rasi.

— Mudu abu neužmigsime, — Šonui į ausį sukuždėjo Lotė.

Ji pabučiavo berniuką į skruostą ir nubėgęs laiptais šis įsėdo į laukiantį automobilį. Detektyvė neabejojo, kad negyvo kūdikio motina — ligoninėje gulinti mergina. Kai tik bus pasirengusi, ją apklaus, bet pirmiausia reikėjo išsiaiškinti, kas apskritai toji Houp Koter.